

værende, eller om end ikke paa en saa billig, saa maaffee paa en mere hensigtsmæssig Maade. Naar det ærede Medlem principielt har skillet det Forslag, at Stykket: „Som Tillæg . . . og deslige“; skal udgaae, frygter jeg for, at det ærede Medlem her er kommet til at foreslaae Noget, som maaffee vil faae en ganske anden Virkning, end han selv har tænkt. Jeg veed nemlig ikke, om det ærede Medlem har været opmærksom paa, at der er en Bestemmelse i Lovforslagets § 4, som siger: „Det Omfang, hvori Postvæsenet kan paatage sig Befordring og Besørgelse m. v. af de i § 3 nævnte Gjenstande, samt de Betingelser og Formaliteter, der i saa Henseende skulde opfyldes, fastsættes af Finanzministeren“. Den Sætning, som det ærede Medlem vil have ud, er netop sat ind, fordi jeg ønsker at give den vedkommende Bestemmelse en lovbegrundet Kræft; men dersom den gaaer ud, vil det være underkastet Administrationens Afgjørelse, hvorvidt disse Ting kunne gaae med. Derfor troer jeg, at det ærede Medlem vil komme til at modvirke sin egen Tanke, hvis han fastholder dette principale Forslag, men paa den anden Side kan jeg ikke andet end sige, at skulde Thinget vedtage det, efterat jeg først har lettet mit Hjerte og sagt, hvorledes Sagen vil komme til at staae, er der forsaavidt ikke Noget ivoien for dets Vedtagelse. Forholdet bliver da omtrent ved, hvad der nu staaer i Lovforslaget, og derfor troer jeg, at det ærede Medlem vil gjøre rettere i kun at fastholde sit subsidiaire Forslag, som jeg dog ikke skal nægte, at jeg har nogen Betænkelse ved af de Grunde, som jeg har anført. Jeg skal sige til, at jeg naturligvis ikke paa nogen Maade anseer dette for et Hovedpunkt i Loven, men jeg troer det rigtigere — jeg skal gjentage det — at der bliver staaende, hvad der nu staaer. — Jeg glemte for at omtale, at et æret Mindretal ved Forslaget under Nr. 6 vil have, at Adressebrevene skulde kunne veie indtil 50 Qvint, men dette forekommer mig ganske overflødig, thi har jeg saa tunge Forsendelser, kan jeg lægge dem indeni Pakken, medens jeg i intet Tilfælde behøver at gjøre Brevet større end et almindeligt Brev. Det vil, som jeg

hævskede ved Sagens 1ste Behandling, forvolde Postvæsenet stor Uleilighed, naar saadanne Breve komme med som Adressebrev. — Med Hensyn til Udringsforslaget af et Mindretal under Nr. 7 til § 4 skal jeg bemærke, at det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) naturligvis har havt den bedste Hensigt dermed og en Hensigt, hvormed jeg ganske kan sympathisere. Det ærede Medlem ønsker nemlig at bevirke, at enhver Postforsendelse gaaer saa hurtig som muligt til sit Bestemmelsessted. Det ærede Medlem blandede noget andet ind dertil med Hensyn til Udlevering af Breve, men det vedkommer ikke denne Sag, hvorimod det er af meget stor Bigtighed, at Postvæsenet er forpligtet til paa den hurtigste og hensigtsmæssigste Maade at bringe enhver Forsendelse til Bestemmelsesstedet. Det ærede Medlem meente, at det var bedre at sætte, hvad der staaer i den nugældende Lov, nemlig at Forsendelsen skal afgaae med den første Post, hvortil den efter sin Bestaendighed henhører, men Sagen er den, at denne Bestemmelse har viist sig uhensigtsmæssig, og man har i Publicums Interesse været nødsaget til at overtræde den. Det er nemlig ikke altid, at Forsendelser ved at afgaae med den første Leilighed, som afgaaer, efterat de ere indleverede, komme paa den hurtigste Maade til Bestemmelsesstedet. Et Brev kan f. Ex. paa den Maade gaae fra en Søstad og komme senere til Stedet, end naar det afgif med Dampstibsleilighed, som afgaaer bagefter. Hvis man vil fastholde denne Bestemmelse fra Loven af 1851, vil man altsaa kun bevirke, at man ved trolig Opfyldelse af Lovens Bestemmelser vil gaae værtimod, hvad der er Lovens Hensigt og i Publicums Interesse. Dertil kommer, at der af og til indtræder saadanne Forhold, at det ikke er muligt at opfylde Lovens Bestemmelse. Det er navnlig Tilfældet med Pakkeposten, idet der ved visse Leiligheder strømmer et saadant Antal af Forsendelser ind, at det ikke er muligt at faae dem alle med første Leilighed enten paa Grund af Tid, eller fordi Rummet ikke strækker til; man er altsaa nødt til i saadanne Tilfælde at krænke Loven. Med Hensyn til Tiden vil